

Đêm đã khuya khi nàng thu xếp xong hành lý cho chuyến đi ngày mai. Người đàn ông quen với những chuyến đi của vợ, đã có những sẵn sóc thành thuộc nhu mực. Chỉ có nàng là không. Nàng loay hoay bỏ theo lọ thuốc cảm, vài miếng bông chùi mặt, cái máy sấy tóc, cái bàn ủi nhỏ. Người đàn ông cười ngất chỉ cho vợ những mẹo để giữ quần áo khỏi nhăn khi du hành. Nàng nheo mũi phê bình:

- Anh giữ trang phụ nữ cho bão là ăn chắc. Làm cách nào luộc rau cho xanh, làm cách nào để mứt dừa trắng và trong. Anh làm em có mặc cảm về "thiên chức" của vợ hiền.

Chàng ngâm nga:

- Tu thân tề gia... nội trợ bình thiên hạ, em ơi...

Chàng: lè phè hết mực, kyd lưỡng tối đa, hai đức tính tương phản "dễ thương" ...không chịu nổi của một người đàn ông trung niên còn độc thân. Đôi khi nàng thấy mình bận rộn quá lầm trong đời sống chung. Những chuyến đi ngắn hạn vì thế đã đem lại cho nàng những giây phút... dễ thở. Chỉ có điều tai hại: Khi nàng ở xa, chàng có thói quen gọi điện thoại nhiều lần trong ngày. Đến nỗi nàng thường trêu:

- Đây là bảng báo cáo đầu giờ của chương trình... NVN (nhớ vợ nhà): Anh vừa trông thấy một bà Việt Nam có hai cắp chân mày xâm như hai con sâu rợm...

Chàng cười ngất qua điện thoại:

- Em hay thiệt. Anh chưa kịp nói em đã biết.

Nàng khuyên nhủ:

- Vì thế, anh khỏi cần báo cáo mỗi giờ, đau lòng... hằng điện thoại nha anh.

Mấy cô thu ký nhỏ của nàng nhận được chỉ thị: Chị Ti đi vắng. Chàng gật gãm:

- Gọi chị ấy nhanh lên. Anh đang dùng điện thoại công cộng, tuyêt ngập túi đầu gối.

Những điều chỉ thấy trong giấc ngủ

TRUYỆN NGẮN HOÀNG DƯỢC THẢO

Mấy đứa nhỏ chạy toán loạn. Chừng nhớ ra trời Cali tuyết ở đâu ra. Thế là biệt danh SNOWMAN ra đời.

- Chị Ti, Snowman gọi chị.
- Chị Ti, Snowman bảo chị nên về sớm vài ngày, tránh chiến tranh... Bolsa.

Những ngày có trận football lớn, chàng không rời tivi nhưng lại phê bình:

- Trông tụi nó chơi nhau... sướng thiệt dù tinh thần anh hùng mã thượng kém "bọn anh" xa...

Sau đó chàng nói về những ngày đi học ở quê nhà. Mỗi lần thi là mỗi lần sợ đến quên cả ăn ngủ. Vì thế nàng trêu:

- Nghe như vậy đủ biết "chàng" học dốt. Học dốt mới sợ thì cử.

Chàng hát u ứ... Tưởng rằng đã... tiêu, anh qua

phố rộng, một lời trói trăn còn tìm thấy trong đôi mắt.

Tuy hay đuà cợt nhung nàng biết chàng là người nghiêm túc. Chàng vẫn nói chàng có thú đam mê nào khác hơn là du lịch. Mỗi vùng đất chưa đi là một đam mê, một hấp dẫn kỳ thú. Chàng say mê từng cái tên, từng thói lạ địa phương. Con sông La Ngà ở Định Quán, núi Thất Sơn ở Châu Đốc, vùng Bà Đen bí hiểm. Phan Thiết, cái tỉnh chỉ cả đến cái ca uống nước cũng "thơm" mùi nước mắm.

Chàng kết luận:

- Hồi nhỏ, anh ham chơi. Gặp đàn bà, con gái sợ ràng buộc, anh toàn chạy lui. Thế mà gặp em, anh bèn chạy tới.

Nàng ngán ngẩm:

- Nghe chuyện anh nhu nghe thơ Lục Văn Tiên mà em lại là cái chày vồ:

Vân Tiên công mẹ chạy vồ

Đụng nhầm... bà già công mẹ chạy ra

Vân Tiên công mẹ chạy ra

Đụng nhầm... chày vồ công mẹ chạy vồ.

Chàng tán tỉnh:

- Em Number One, vợ hiền của anh.

Sống bên cạnh, nàng yêu lâm tâm hồn giản dị, trong sáng như trăng. Chàng nhu khói thủy tinh trong suốt mà nàng có thể soi tâm hồn mình trong đó. Hạnh phúc bình yên đến đổi đôi khi làm nàng bàng hoàng... Chàng đi đứng nói cười quanh mình, chính đại. Lấy nhau, chàng giao hẹn:

- Anh biết khuyết điểm của anh. Anh không đối diện với bạn tiểu nhân gian trá được. Gặp bạn này là anh chạy làng...

Nàng gật gù:

- Em đã thấy.

Nàng cũng nói về những ước mơ nhỏ nhỏ của mình. Như... *một ngày để tùy nghi*. Nàng bảo:

- Tính em tham công, tiếc việc. Có được ngày nghỉ em lại moi việc ra làm mặc dù sau đó em lại ân hận sao mình lại... bạc đãi mình đến thế.

Nàng có tuổi thơ đầy heo, bô, gà, vịt ở nhà quê. Những con vật đã được... xí phần một cách tự nhiên giữa nàng và đứa em út. Như con bò vàng này của chị, con vịt và đèn là của Út dù chẳng để làm gì ngoài việc lấy trộm cơm nguội, cám khô cho thêm vào thức ăn của chúng. Ngôi nhà từ đường họ ngoại lọt giữa vườn cây ăn trái và những trại nuôi heo, bò, gà, vịt. Ngày nhỏ, nàng thường trèo lên cây ổi

sát quốc lộ xem những cô nữ sinh áo dài trắng đi học về. Nàng trưa làm nặng mùi phân chuồng bốc lên từ muồng dài dọc quốc lộ. Những cô nữ sinh, một tay cầm lái, một tay vịn nón, đạp nhanh qua để tránh mùi hôi, đôi khi không thể cầm hơi, phải thở nửa chừng, mặt mày nhăn nhó làm nàng cười muốn rót khỏi cây. Đất nhà ngoại mêt mông chiếm gần hết làng, gia đình nàng đâu này, gia đình người cậu thứ mười một đầu kia, nối nhau bởi con đường mòn rợp bóng những cây ổi. Mùa hè, nàng hay dong xe đạp qua lại, bám lấy một cành ổi đang đưa, đù người đứng lên yên xe là tha hồ hái mà không cần phải leo cây. Vì thế, mùa ổi nào cũng tiếng gió hòa âm với tiếng eo sào than phiền bóng gió của người mẹ vì nàng phá phách hàng ổi. Mẹ nàng lại cấm, lại đoán. Vừa cấm, vừa cười khuyến khích vì bà cũng không ưa người em dâu. Mùa hè, nàng có những ngày theo chân bầy mẹ gà, con vịt chắt chiu. Giống vịt ta thường không biết áp. Mẹ nàng mua trứng vịt có cò về cho gà mẹ ấp nở ra từng bầy vịt con. Chỉ một tháng sau, bầy vịt con bình an nhởn nhơ lội nước trong các mương nhỏ trong khi mẹ gà cứ đi vòng quanh cục tác mà không dám đi vào. Nàng ví nuôi con ở đây như mẹ gà con vịt, làm chàng cười nắc nẻ. *Tui nó... đi ski, đi biển. Em thì sợ biển, sợ tuyệt. Không mẹ gà, con vịt là gì?*

Những tấm ảnh nhận được sau này, nàng chỉ nhận diện ngôi nhà thơ ấu cũ nhờ cái mái nhà. Cây cổ thụ phủ vây ngôi nhà không tu bổ muốn sập làm nàng buồn thiu. Ngôi nhà có ngày 27 Tết mấy anh em thúc trăng đêm chia làm hai nhóm, một nhóm ở nhà chụm nồi bánh chưng, bánh tết, một nhóm theo mẹ nàng đi chợ Tết Sài Gòn mua hoa. Những chậu hoa thực được, hoa cúc đại đóa cao lòng ngông không nhu hoa chậu thấp tè ở nơi đây. Những ngày Tết với mai vàng tú quí nở ngập sân do anh em nàng đã lặt hết lá từ rằm tháng chạp. Ngày Tết, nàng nhớ bánh tổ chiên của Bà Nội, nhớ củ cải phơi khô đậm nước mắm, nhớ dưa đàu heo, nhớ không khí bạc bài, nhớ tiếng lúc lắc chạm vào thành sứ thanh tao, ngân vang dù tô đã được đặt trong một chậu thau chứa đầy gạo trắng khi cha nàng ngồi giảng giải trò chơi Tam Hường: Trang 12 tuổi thua Ngũ Hường. Đêm ngày Tết, nàng đi ngủ với âm thanh ròn rã, ấm áp đó trong đầu và sáng thức dậy, bao giờ cũng hỏi cha, ai là người đã được Trạng Nguyên tối hôm qua...

Nàng mê cỏ cây từ nhỏ. Thú vui này có thể đã bắt đầu từ những ngày thơ ấu theo cha tìa lá, bắt sâu cho đám cây kiểng nhiều vô số kể từ công vào. Ngôi nhà từ đường có thềm đá xanh cao ngang tầm ngực, có cây chuối quạt to xù chấn ngang cửa chánh. Mùa xuân cũng đầy hoa đào, hoa mai.

Bây giờ, những buổi sáng cuối tuần, nàng thường dậy sớm thảm thơ trong vườn. Từ khi học cách cấy rêu lên hòn non bộ, cái thú thêm là theo dõi những cánh rêu mong manh đang bám nhẹ vào những tảng đá con. Chỗ này có lẽ nên thêm một cành tùng nhỏ, chỗ kia có lẽ nên thêm một gốc nhí độ mai chăng? Chỉ biết, nàng đã qua ngày qua giờ, qua đi những cuối tuần, qua đi một mùa Đông, giờ lại đổi, đi tới rồi lại đi lui một giờ. Cái đẹp của trời đất vào Xuân, khí trong, nắng mai vẫn thấy lòng không an, không tịnh... Nàng đã trải qua 20 lần giờ đi tới, 20 lần giờ đi lui, vẫn thấy mình không bước nổi hai chân vào đời sống nơi đây. Hay tại cái tâm nhút nhát.... Ôi! Cái đời chi mà vất vả, tàn nhẫn, lạnh lùng... Trẻ, già, lớn, bé, nam, phụ, lão, ấu, ai ai cũng chỉ xoay quanh một chữ tiền...

Mùa xuân, hoa đào nở.

Nhà nàng có ba cây đào: 1 hồng, 2 trắng. Hai cây đào trắng hoa ít hơn nhưng nàng thích hơn. Có lẽ tại câu thơ Kiều: *Cành lê trắng điểm một vài bông hoa*

Cành đào trắng có vẻ thoát tục hơn cành đào hồng đầy hoa trĩu nặng. Khi nói ý này với mẹ, bà cụ cười: "Con vớ vẩn, ít hoa thì ít trái". Ôi! Mẹ già thực tiễn phuong Đông. Ăn đâu được mấy mà tính cần kiệm mẹ làm sao bỏ. Nàng cố tình trêu chọc mẹ: "mẹ vẫn than thở là đời mẹ cục. Ngày xưa, chưa "văn minh", đàn bà "đè" như gà, con đồng, khổ đến nỗi các cụ bà cụ thấy các cụ ông đến gần giường đã sợ. Nay mẹ bắt mấy cây đào của con "đeo bồng" nhiều chi cho nó cục. Trái cây bên này rẽ chán..." Mẹ bùi môi: "Làm gì có thứ trái ngon như trái tròng ở nhà..."

Mùa xuân, hoa đào nở.

Cánh trắng, cánh hồng rơi đầy mặt cỏ. Tiếng nước reo, tiếng gió nhẹ. Cuối tuần nàng loay hoay hết ra lại vào, chưa làm được gì ngày đã hết. Nàng hay có những ý nghĩ vẩn vơ khi thơ thẩn bên lùm cây, bụi cỏ. Cây cỏ như một gia đình hạnh phúc. Sống bên nhau không bao giờ cần biết thời gian. Điều khác biệt cây cỏ có bị sâu, bị hư, còn có đường

cứu ván. Người lọc lúa, phản bội, lưu manh có trời biết. Do đó nàng hay lý sự với chồng: *đừng trách tại sao em thích cây cỏ hơn người*. Nàng lối hẹn với bạn bè lầm khỉ. Biết bạn trách móc cũng đành chịu vì cuối tuần chưa qua, lời trách móc của bạn chưa đến, trong khi gió xuân đã đến, hoa đào đang lá tả bay và lòng ai đang lao xao vì nắng...

Mùa xuân, hoa đào nở.

Ngắm hoa, nàng thấy mình thật tầm thường. Bởi, mùa xuân đã không còn có mặt trên quê hương 22 năm qua, bạn bè, thân bằng quyến thuộc ở lại có mấy người thành thoi nhìn hoa buổi sáng, nhìn nắng chiều tà... trong khi nàng vẫn ngồi ở đây mỗi cuối tuần, chờ ngày đi qua mà vẫn không làm được gì cho người, cho ta...

Xuân nơi đây, bây giờ chỉ còn nơi những số báo Xuân màu sắc rực rỡ như tuổi thơ đi qua, có trở lại chẳng cũng chỉ là kỷ niệm. Chẳng với thời thanh niên mơ mộng đi suốt giải đất quê hương. Nàng với mảnh vườn nhà quê hàng rào tre vây quanh. Đêm cuối năm, nói cho nhau nghe mà như có lại mùa Xuân xưa. Hay nói vần chung hơn một chút, nói cho nhau nghe mà như có lại những điều chỉ tìm thấy trong giấc ngủ. Nàng thấy mình hạnh phúc, niềm hạnh phúc thật gần như khi nàng ngắm cây mai từ quý chỉ cao đúng một gang tay mới xin được nhưng đang đầy nụ đón Xuân về...

